

ΛΕΤΑ ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΑ

Η Μουσική των Σωμάτων

Ελευσίνα 2013

...Αρχαία πνοή ανέμου
σε νέα υγρή ανάσα λάμπει
φωνή δισεκατομμυρίων χρόνων
μέσα στη χορδή του νου αναθάλλει
η αρμονία των περάτων
ρυθμίζει τον παλμό του σώματός μου...

ΣΤΗΝ ΑΓΕΛΑΣΤΗ ΠΕΤΡΑ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΣ

Αγέλαστη πέτρα της Δήμητρας
Που κράτησες δάκρυα ιερά
Κράτησε τώρα την καρδιά μου
Πέτρα αιώνια σιωπηλή
Στο ίδιο πάντα σημείο της Ελευσίνας
Σε σένα προσέρχομαι
Το άνθος της νύχτας προσμένοντας

Μακρύς ο χρόνος
Φυλάττει
Την κοσμική μνήμη στο κέντρο σου
Φυλάττει θεϊκές ικεσίες
Για λευκούς γυρισμούς
Αρχικτονώντας δρόμους
Για της Περσεφόνης τον ερχομό

Λυτά τα μαλλιά μου πάνω σου άφησα
Να χαϊδέψουν το αγέλαστο πρόσωπο
Ν' ανοίξει ο πυρήνας
Ν' αστράψει το πνεύμα
Να λάμψει η μνήμη
Ν' αναστηθούν
Οι στιγμές εποχών που χαθήκαν
Στιγμές όπου ο άνεμος
Ερωτικά ηχούσε
Πάνω απ' τα ωραία στάχυα

Όπου τα πουλιά χωρίς φόβο
Στα δέντρα κεληαδούσαν
Και τα νερά καθαρά
Πότιζαν τις ρίζες
Και οι ρίζες έθρεφαν τους κορμούς
Και τα φύλλα με μέτρο

Ω, ψίχα της πέτρας
Ηλιακή μήτρα
Πολύπαθη
Ερωτική
Χλωρή
Αναθάλλουσα
Φέρουσα ακτίδες ζωής νέας
Σε σένα προστρέχω

Χώμα και ουρανός
Εγώ εδώ
Από το σημείο Ελλάδα
Στο σύμπαν προσεύχομαι
Ζητώ να ταραξει τη γη
Μια «φανέρωσις»
Ένα ρίγος περίλαμπρο
Επί ψυχών
Σωμάτων και ασωμάτων...

Ελευσίνα 1993

ΣΩΜΑ

Φθαρτό μου σώμα
Εσύ μου χάρισες τόσους θανάτους...
Τώρα μέσα στο λίκνο σου πηλαιάζω
Να συντροφέψω τη μοναξιά
Να υπερασπιστώ τη σιωπή σου
Οι ώρες που θα έρθουν
Χωρίς επιστροφή θα φύγουν
Το μόνο που θα μείνει στο στερέωμα
Ένα φτερούγισμα αγάπης
Η νοσταλγία μιας άπιαστης ομορφιάς
Το φευγαλέο μιας στιγμής εξαίσιας...
Φθαρτό μου σώμα εσύ
Ήθελες τόσα ποητά
Τόσα ποητά ονειρεύτηκες
Σε άγνωρα μέρη με ταξίδεψες...
Σ' ευχαριστώ
Που κράτησες βαθιά σου όλο το πνεύμα
Όταν εσύ δε θα υπάρξεις
Πού θ' ακουμπήσει τ' όνειρο
Σε ποιόν ρυθμό θα παίξει το τραγούδι
Σε ποιόν παλμό θ' αντέξει ο έρωτας...
Αχ, σώμα μου φθαρτό
Σ' ευχαριστώ
Για τ' άφθαρτο της μουσικής σου
Σ' ευχαριστώ
Που έκανες χορδές τις αρτηρίες σου
Για να μου μάθεις, φθαρτό μου σώμα εσύ
Το τι σημαίνει αφθαρσία...

Από τη συλλογή «Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ» 2010

ΣΑΝ ΕΜΒΡΥΟ

Σαν έμβρυο διπλώθηκα
Να χωρέσω στο σώμα σου
Άνοιξα σαν ουρανός
Να χωρέσω στην ψυχή σου
Μετά διαλύθηκα στο τίποτα
Να χωρέσω σε όλη την αγάπη
Υψώθηκα σε σχήμα κατακόρυφο
Πλητύνηκα σε άπειρη έκταση
Ν' ακούσω τον ρυθμό των σπλάχνων
Που κυβερνάει τον παλμό
Ενός παλίμψηστου έρωτα...

ΗΧΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

απόσπασμα

.....

Τομή σε ύψος χρόνου
Σε πλάτος χώρου
Σε μήκος τόπου
Τομή σε βάθος ρυθμού...

.....

Ύλη και πνεύμα συναντούνται
Στο ίδιο κέντρο
Σε αυτό της συμπύκνωσης
Του σπειροειδούς κόσμου
Στο σημείο της αρχής που δεσμεύει
Που συγκεντρώνει στην άπειρη μάζα
Όλη την ευφυΐα των άστρων...

Πνεύμα και ύλη συναντούνται στο ίδιο κέντρο
Σε αυτό της εκτίναξης του κοσμικού πυρήνα
Στο σημείο της φυγής που ελευθερώνει
Που εκτοξεύει όλη τη μουσική των σωμάτων
Στο μέγα εν του απείρου...

Από τη συλλογή «Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ» 2010

ΜΕΤΟΙΚΗΣΗ

Στη φλέβα της ποίησης μετοίκησα
Να διαιωνίσω εκεί την ομορφιά
Να μη χαθεί τίποτε
Από τις ευγενικές κινήσεις
Ή από την λάμψη του έρωτα
Να μη χαθεί ούτε κόμπος
Από τα δάκρυα της καρδιάς
Εκείνα τ' αθόρυβα δάκρυα
Που κυλούν από μόνα τους
Χωρίς να το ξέρουν τα μάτια
Που βρέχουν όλο το σώμα
Έως τ' ακροδάχτυλα...

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΑΘΩΟΤΗΤΑ

θα έρθει κάποτε ο καιρός
Που η ανατολή θα βάψει Ιώδες το πρόσωπό μας
θα ντύσει όλο το σώμα με μετάξι
Για να παραδοθούμε σε μία ερωτευμένη αθωότητα
Εφάμιλλη μ' εκείνη των ελευθερωτών
Και των αγγέλων
θα ενώνονται χρώματα και νερά
Παήμοι και σχήματα
Και μόνο μ' ένα νεύμα
θα καταλαβαίνουμε ο ένας τον άλλο
Μέσα από ένα άγγιγμα
Ή από τη μουσική του σώματός μας
Τ' άπιαστα και τ' αόρατα θα κατέχουμε...
Αρχαίοι λιθοξόοι αγαλμάτων μου έμαθαν
Πως να πελεκάω τις λέξεις σαν μορφές
Και πως, με άπειρη τρυφερότητα
Να φτάνω μέχρι την ψίχα του πυρήνα τους
Να πλάθω τις δονήσεις ερωτικών συζεύξεων...

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΟΣ

απόσπασμα

.....

Πότιζε ο νους τη φλέβα
Ηχούσε η ρίζα κάτω από πέτρινα σκαλιά
Αυλές και υψώματα

Έτσι απλά, σαν τίποτα, μέσα από το τίποτα
Να υπάρξεις και να δέχεσαι την ομορφιά...

Απόγευμα, όταν τα χρώματα ραγίζουν
Όταν παντρεύονται φως και σκοτάδι
Σκιάς ιρίδισμα όταν, Μυρτιάς ευωδία...
Η στοργή στην παλάμη να τρίζει
Να μαζεύει ο χρόνος
Για ν' ανοίξει μετά σαν μετάξι

Το αριστερό μου χέρι ο ουρανός το πήρε
Όμως το δεξί κρατάει κλαδί μυρτιάς και ρίζες...
Το σώμα μου μέσα στα λόγια σου
Η τρυφερότητά σου όλη δική μου
Όπου ακουμπάς μην πονέσεις φοβάμαι...

.....

Από τη συλλογή «Η ΕΥΦΥΪΑ ΤΩΝ ΚΡΙΝΩΝ» 1999

Ο ΕΦΗΒΟΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ

Ο ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ

Υπήρξες κάποτε ως έφηβος
Μέτρο μέσα στο Μέτρο
Σε αστραφτερό αρχαίο χρόνο
Όταν το αίμα κυλούσε στα ωραία μέλη
Και το χαμόγελο τρεμόπαιζε στα χείλη
Όταν τα μάτια έλαμπαν
Από την χαρά του έρωτα
Την ομορφιά αντικρίζοντας
Όταν τα ωραία πόδια
Με τις γυμνασμένες πτέρνες
Έτρεχαν σε ιερούς αγώνες
Όταν τα χέρια τα καλλιγράμμα άφηναν τα βέλη
Και αγκάλιαζαν άλλη χέρια ηδονικά...

Αυτό το ευγενές που υπήρξες
Πριν χιλιάδες χρόνια
Έμεινε στους αιώνες, ολόλαμπρο θεϊκό μειδίαμα
Αποκρυσταλλώθηκε η μορφή σου
Πάνω στο μέταλλο
Έμεινε για πάντα να δεσπόζει στο μέσον δώματος
Ως «ο κούρος του Πειραιά», ως ο έφηβος Απόλλων
Που άθλος κανείς δεν τον φτάνει στην αρμονία
Άθλος κανείς δεν έχει τόση γυμνή αγνότητα

Τώρα στέκεις με απλότητα να διδάξεις την ομορφιά
Να δείξεις, ακίνητος στο χώρο και στο χρόνο
Πόσο κρατάει μια θεϊκή μορφή
Που της τάχτηκε να μιλάει μεσ' από τη σιωπή ...

Ω, ΤΙ ΩΡΑΙΑ ΠΟΥ ΠΑΙΖΟΥΝ
ΟΙ ΗΛΙΑΧΤΙΔΕΣ ΤΟΥ ΠΡΩΙΝΟΥ
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΟΥ
ΤΙ ΩΡΑΙΕΣ ΟΙ ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ
ΣΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΣΩΜΑ ΣΟΥ...

**ΟΙ ΣΦΑΙΡΕΣ ΤΟΥΣ, ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΜΟΥ,
ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΤΟΥΣ, Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ ΜΟΥ**

Κ' ήρθαν οι δύσκολες οι ώρες
Ήρθαν και κάθισαν επάνω στη ψυχή μου
Κάθισαν πάνω στ' άσπρο τραπεζομάντιλο
Στα χαραγμένα σχέδια...
Κραύγαζαν την παρουσία τους
Διχοτομώντας το τραγούδι της ακροποταμιάς

Κ' ήρθαν οι δύσκολες οι ώρες
Κρατώντας τις φλέβες μου μεσ' το ντουφέκι τους
Έριχναν μια πιθαμή πέρα απ' την καρδιά μου
Γέμιζαν με χρυσάφι το άδειο δωμάτιο
Έδιναν ήέει, τρεις ήίρες
Για μια παπαρούνα της Άνοιξης...
Μα εγώ φίλοι, θέλω το κορμί μου ένα δειλινό
Να κοιμηθεί στον κόλπο ενός κόκκινου λιβαδιού...

ΤΟΠΙΟ

απόσπασμα

Ο ουρανός ακίνητος, σιωπηλός
Η θάλασσα μακρινή, ασίγαστη
Κι εγώ εδώ συνομιλώ
Με κάποιον λαβωμένο κίονα, Ιωνικό
Που έσταζε αίμα πάνω στο χορτάρι
Σαν έσκυβε να το φιλήσει
Και κείνο δάκρυζε
Από τον βαθύ πόθο του αρχαίου κορμιού...
Ακούμπησα την παλάμη μου στο πρόσωπό του
Και κράτησα τα δάκρυά του
Που κυλούσαν αθόρυβα δίπλα στο σιγανό ποτάμι
Σκορπισμένη παντού η αρχαία ψυχή
Αποτυπώθηκε στον ίσκιο της παλάμης μου...
Ψήλωσε το χλωρό χορτάρι
Πίνει το αρχαίο αίμα
Και ρυθμικά ανεβαίνει στον άνεμο
Ο ποταμός χωράει όλο το θυγμό και πάει...

.....

Από τη συλλογή «ΤΟΠΙΑ ΡΕΟΝΤΑ» 1989

Από το θεατρικό
«ΣΕΛΑΣΓΟΣ ΚΑΙ ΣΕΛΑΝΑ» (2003)
απόσπασμα

Μέσα από την γαλήνη των νερών, από την υγρή μήτρα της θάλασσας, αχτίδα μακάριας αγνότητας, εγώ, η Σελάνα, η Εκάτη, η Άρτεμις η Περσεφόνη, η Δήμητρα, όλη εγώ, καλώ τα παιδιά του κόσμου που από πολέμους χαθήκαν να μπουν στο σώμα μου, μέσα από το αίμα μου να γεννηθούν ξανά, άγγελοι εγκάτων και ουρανών να γίνουν. Να ξεχαστούν οι οδυνηρές στιγμές, οι άνυδρες...

Σε αυτή τη Γη, που σκοτάδι τώρα την έχει σκεπάσει, το φως να γεννηθεί ξανά... Παιδιά με νέα σώματα, με κεκαθαρμένα κύτταρα, μα με ψυχή προαιώνια να την κατοικήσουν, για να σωπάσει ο θρήνος των βουνών.

Παιδιά που θα εννοούν τα σήματα των πλανητών και των στοιχείων τους ήχους, που θ' αγρυπνούν και θα κοιμούνται με το μέτρο της φλόγας του Ήλιου. Και ο κρυφός πυρήνας του έρωτα, θεός θα διαφυλαχτεί στο κέντρο του σώματός τους, αγνός θα μείνει. Για να μην ξεραθεί διόλου το γένος των ανθρώπων. Μην χαθεί η αγάπη η μόνη αρχή του κόσμου...

ΤΟ ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΗ ΕΔΩ

απόσπασμα

Βόρειος άνεμος
Έφερε ισότοπα πυρηνικών εκρήξεων
Σε αθώα τοπία, ανυπεράσπιστα
Σφοδρός όλεθρος, σε χρόνο ανυποψίαστο
Ο κίνδυνος υπόκωφος
Χωρίς σημάδια, γεύση ή σχήμα
Χωρίς θόρυβο ή πόνο προειδοποιητικό

Στο σώμα του κοριτσιού
Με τα μεγάλα γαλάζια μάτια
Μετρήθηκαν 59 μπεκερέλ*
Και είναι μόνον οκτώ χρονών

.....

Πίνει νερό με πιστοποιητικό ασφαλείας
Δηλαδή πρέπει να ρέει στην ετικέτα
Δεν υπάρχει δηλητήριο
Πάνω από το επιτρεπόμενο όριο
Τώρα δε μπορείς να φας βατόμουρα από το δάσος
Γιατί ο κίνδυνος ενεδρεύει στο κουκούτσι τους
Και οι ροδακινιές φοβούνται τον αέρα...

Αυτό φίλοι μου είναι μία καταγγελία
Μία κραυγή διαμαρτυρίας και τίποτε άλλο
Μια σπληχνική φωνή ή κάτι σαν προσευχή
Για να σωθεί το νερό και το χώμα...

Μπεκερέλ: Μονάδα μέτρησης της δράσης ραδιενεργού πηγής, που συμβολίζεται με Bq
Από τη συλλογή «Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ» 2010

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΖΑΛΟΓΓΟΥ

Χρόνος: Έτος 1803, Δεκέμβρης μήνας | Τόπος: Το Ζάλογγο στο Σούλι

Χορός σωμάτων τε και ψυχών
Ο Χορός του Ζαλόγγου...
Ο πιο εξαγνιστικός, ο πιο περήφανος χορός
Γυναίκες πιασμένες χέρι - χέρι
Πηγαίνουν προς τον θάνατο
Με βήματα ρυθμικά, αποφασισμένα
Θυσία κάνουν το σώμα τους
Να μην το παραδώσουν στη σκλαβιά
Το κάνουν σύμβολο αιώνιο της λευτεριάς...
Χορεύουν οι γυναίκες, λικνίζονται τα λευκά σώματα
Τραγουδώντας πηδούν στην άβυσσο
Η πρώτη τελειώνει δοξαστικά όλο τον κύκλο
Φεύγει στο κενό
Η δεύτερη ακολουθεί
Χορεύει ολόκληρο τον γύρο και αποχαιρετά
Μετά η τρίτη, η τέταρτη, η πέμπτη, η έκτη, η εβδόμη...
Η μία οδηγεί την άλλη στον θάνατο ή στην αθανασία
Ο ήχος όλης της φύσης γύρω, παιάνας και μοιρολόι μαζί
Ο Ιερός κύκλος των σωμάτων μικραίνει και μακραίνει
Η τελευταία, δεν έχει χέρι να πιαστεί
Που να κρατηθεί δεν έχει
Μόνη χορεύει μπροστά, στηρίζεται στον άνεμο και φεύγει
Ο κύκλος έκλεισε, έγινε τελεία
Στερέωσε η στιγμή το χρόνο
Το ηλιοβασίλεμα σκέπασε με πορφύρα τα σώματα
Και η αστερόεσσα νύχτα, τα στόλισε με φωτοστέφανα
Έτσι ωραία, χορεύουν ακόμη στην κορυφή του Ζαλόγγου
Αντιλαλούν ατελεύτητα
Εκεί, στου φαραγγιού τ' απάτητα στενά...

Γενάρης 2013

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Η φλέβα αστράφτει στο στήθος
Μπαίνω βαθιά στις αρτηρίες αγαλημάτων
Στις ξεχασμένες ιαχές των μύθων
Στις χορδές των σωμάτων
Η στιγμή των συναντήσεων, απέραντη
Γεμίζει όλο το τοπίο
Απέραντη και των αποχωρισμών
Εδώ η στιγμή σδειάζει
Είναι σα να βγαίνει αίμα από παντού
Μαζεύει, γίνεται τελεία
Έμβρυο που εισχωρεί στο θάνατο
Για να βγει στην ανάσταση
Ποτέ δε ξέρεις πότε θα σε χτυπήσει
Ο έρωτας και ο θάνατος
Αθόρυβα έρχονται να σε σκορπίσουν...

Όλο επιμένω στην ουτοπία
και όλο ποθησιάζομαι
όλο φεύγω σαν ήχος
και όλο επιμηκύνομαι...

Όλο μακραίνω προς το άπειρο
όλο πίνω φως
κι εξακτινώνομαι...

Η Λέτα Κουτσοχέρα γεννήθηκε στη Ζήρια Αιγιαλείας στην Αχαΐα. Σπούδασε αρχιτεκτονική εσωτερικού χώρου στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών στη Στουτγάρδη της Γερμανίας, όπου παρακολούθησε και γλυπτική, επίσης στην Αθήνα σχέδιο, σκηνογραφία και ζωγραφική με καθηγητές τον Γιώργο και την Ελένη Βακαλό, τον Π. Τέτση κ.α. Ακόμη σπούδασε στην Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε. όπου έλαβε πτυχίο Παιδαγωγικών Σπουδών. Έχει κάνει ατομικές και ομαδικές εκθέσεις ζωγραφικής, εικονογραφήσεις και εξώφυλλα βιβλίων και έχει σκηνογραφήσει θεατρικά έργα. Εμφανίστηκε στα γράμματα το 1979 με την έκδοση του βιβλίου «Στον άγνωστο συνοδοιπόρο». Έχει γράψει ποίηση, δοκίμιο και θέατρο και έχει ασχοληθεί με την κριτική του Λόγου της Τέχνης και του θεάτρου. Μέχρι σήμερα έχουν εκδοθεί 23 βιβλία της. Η ποίησή της έχει μεταφραστεί σε 12 γλώσσες (Αγγλικά, Γαλλικά, Ιταλικά, Ισπανικά, Πορτογαλικά, Γερμανικά, Ουγγρικά, Πολωνικά, Ρωσικά, Τσέχικα, Αλβανικά και Αραβικά), έχει μελοποιηθεί από σημαντικούς συνθέτες, ενώ έχει παρουσιαστεί σε διάφορα μέρη στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, όπως στο Πανεπιστήμιο της Πάτρας, στην «Εστία Νέας Σμύρνης», στον «Παρνασσό», στο Πανεπιστήμιο της Μιννεσότα, στη «National Library of Poetry» στο Maryland, στο «Bluffton College», στην «Εταιρία Λογοτεχνών και Καλλιτεχνών Αλβανίας» στα Τίρανα, στο «Διεθνές Ποιητικό Φεστιβάλ της Πολωνίας», στο Παγκόσμιο Συμπόσιο Ποίησης της «International Writers and Artists Association» στην Ουάσινγκτον, στο Πολιτιστικό Κέντρο «Πολυτεχνείον» στο Αίγιο, στο Πανεπιστήμιο των Τιράνων και του Αργυροκάστρου, αλλιά και αλλού. Επίσης έχει φιλοξενηθεί από τα μέσα ενημέρωσης (τηλεόραση - ραδιόφωνο), σε ανθολογίες, σε συλλογικές εκδόσεις, σε επιθεωρήσεις τέχνης, σε εφημερίδες και περιοδικά. Έχει βραβευθεί από την «Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών» (Πανελλήνιος Διαγωνισμός Υπουργείου Πολιτισμού), από την Unesco (International Literary Competition - Παγκόσμιος Λογοτεχνικός Διαγωνισμός), από την «National Library of Poetry» ("Editor's Choice Award" - Βραβείο Εκδοτών), από τον «Παρνασσό» (Βραβείο της χρονιάς - Πανελλήνιος Διαγωνισμός Ποίησης), από την Ακαδημία της Ρώμης «Academia Internazionale de Propaganda Culturale» (Α' βραβείο ανέκδοτης ποίησης), από τον Παγκόσμιο Διαγωνισμό Ποίησης της «International Writers and Artists Association», (Ουάσινγκτον 1997), από το Φεστιβάλ Ποίησης της Θεσσαλονίκης 2007 (Α' βραβείο ποίησης), αλλιά και από άλλους πνευματικούς φορείς. Δίδαξε ως καθηγήτρια στο «Σιβιτανίδειο Ίδρυμα» (1975 -1981), στη «Σχολή Γραφικών και Καλλιτεχνικών Σπουδών» των Τ.Ε.Ι. της Αθήνας (1981 - 2001). Είναι μέλος της «Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών», της «International Writers and Artists Association», του «Οργανισμού για τη Διάδοση και Διεθνοποίηση της Ελληνικής Γλώσσας», του Διοικητικού Συμβουλίου του «Διεθνούς Ιδρύματος Γιάννη και Λένας Κουτσοχέρα», και αλλού.

«Η Μουσική των Σωμάτων»

Ποιήματα και σχέδια της Λέτας Κουτσοχέρα
σε γραφιστική επιμέλεια του Δημήτρη Φραγκουλιάκη
εκτύπωση από το λιθογραφείο Γαστεράτος
100 αντίτυπα εκτός εμπορίου σε χαρτί «Chamois» 120 gr.
για λογαριασμό του Π.Α.Κ.Π.Α. Δήμου Ελευσίνας - Μαγούλλας
στα πλαίσια της 5^{ης} Εικαστικής Έκθεσης Δημιουργών
με τίτλο «Όταν ξηχνά του σώματος η μνήμη...»
σε επιμέλεια της εικαστικού Νάντιας Βλαχοπούλου
που παρουσιάστηκε στο Πολιτιστικό Κέντρο Ελευσίνας
«Λεωνίδα Κανελλόπουλος»
Άνοιξη του 2013

**Ν.Π.Δ.Δ. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ,
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ & ΠΡΟΣΧΟΛΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΗΜΟΥ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ**